

які розробляються на основі клінічних рекомендацій та затверджуються Міністерством охорони здоров'я. Нездатність забезпечення цих стандартів повинна мати правові наслідки для тих, хто відповідає за їх виконання. На сьогоднішній день в Україні, насамперед у провінційних регіонах, часто відсутні економічні передумови впровадження багатьох існуючих стандартів медичної допомоги у повному обсязі, тому що у реальності вони можуть виконуватись, у більшості випадків, лише з залученням власних коштів конкретного пацієнта.

Впровадження клінічних рекомендацій в економічний контекст конкретної системи охорони здоров'я важливе завдання керівників органів охорони здоров'я. Стандарти медичної допомоги призначені зокрема для управління обсягами і якістю медичної допомоги та розрахунку тарифів. При створенні стандартів медичної допомоги повинні враховуватись економічні та соціальні фактори, притаманні кожному регіону.

ЗМІНИ ПРОНИКЛИВОСТІ МЕМБРАН ЕРИТРОЦИТІВ ПРИ ПОЄДНАНОМУ ПЕРЕБІГУ ІШЕМІЧНОЇ ХВОРОБИ СЕРЦЯ ТА АНЕМІЇ У ХВОРИХ СТАРШОГО ВІКУ

Коломоєць М. Ю., Павлюкович Н. Д., Ходоровський В. М.

*Державна наукова установа «Науково-практичний центр профілактичної та клінічної медицини» Державного управління справами (Київ),
Буковинський державний медичний університет (Чернівці)*

Стан біологічних мембран є одним з найважливіших факторів підтримання гомеостазу і регуляції біохімічних та фізіологічних процесів у клітинах. Відомо, що зміна структурно-функціонального стану клітинних мембран, зокрема еритроцитарної, є вагомим ланкою патогенезу багатьох захворювань. Метою нашого дослідження стало дослідження проникливості еритроцитарних мембран (ПЕМ) у хворих на ішемічну хворобу серця (ІХС) з супутнім анемічним синдромом (АС) та без нього.

Обстежено 82 хворих на ІХС з супутньою анемією різного ступеня тяжкості. Хворі дослідної групи мали розподіл на підгрупи залежно від ступеня важкості АС. Групу порівняння склали 12 пацієнтів з ІХС без супутньої анемії. Середній вік хворих склав $76,04 \pm 1,84$ роки. Всі обстежувані були чоловічої статі. ПЕМ визначали за ступенем гемолізу (%) в сумішах ізотонічних розчинів сечовини та хлористого натрію у співвідношеннях: I – 40:60, II – 45:55, III – 50:50, IV – 55:45, V – 60:40, VI – 65:35. Еталоном 100% гемолізу слугував чистий розчин сечовини.

Аналіз отриманих результатів показав, що у пацієнтів на ІХС без АС середнє значення ПЕМ в I розчині склало $0,60 \pm 0,13$, в II – $3,19 \pm 0,15$, III – $19,71 \pm 0,91$, IV – $53,36 \pm 1,44$, V – $82,23 \pm 1,31$, VI – $95,25 \pm 0,72$ %. У хворих на ІХС з АС виявлено зміни ПЕМ порівняно з пацієнтами з ІХС без АС: I розчин – $0,90 \pm 0,08$, II – $3,98 \pm 0,09$, III – $20,95 \pm 0,27$, IV – $57,44 \pm 0,71$, V – $86,83 \pm 1,15$, VI – $98,74 \pm 0,83$. Відмічається збільшення ступеня гемолізу в усіх розчинах сечовини. Крива залежності між вмістом сечовини та ступенем гемолізу у хворих на ІХС з супутнім АС на відміну від пацієнтів з ІХС без анемії носить згладжений характер.

При дослідженні ПЕМ у хворих на ІХС з супутнім АС виявлена залежність цього показника від ступеня виразності анемічної гіпоксії. Найбільш суттєве зниження ПЕМ спостерігається у пацієнтів з тяжким ступенем анемії, про що свідчить зменшення відсотку гемолізу у всіх розчинах сечовини з вірогідним його зниженням у IV, V та VI пробірках. У пацієнтів із анемією середнього ступеня тяжкості також визначається зменшення ПЕМ у порівнянні з хворими на ІХС та анемію I ступеня, проте

статистично значима різниця зафіксована лише в суміші ізотонічних розчинів сечовини та NaCl 55:45 та 60:40. У хворих на ІХС з АС I ст. відмічається статистично вірогідне зниження ПЕМ відносно групи контролю у співвідношенні ізотонічних розчинів сечовини та NaCl 60:40, при поєднанні ІХС та анемії II та III ступеня – у співвідношеннях 55:45, 60:40 та 65:45.

Таким чином, у хворих на ІХС з супутньою анемією має місце зниження ПЕМ, виразність якого залежить від ступеня тяжкості анемії та гіпоксії.

ЕФЕКТИВНІСТЬ ЛІКУВАННЯ АРТЕРІАЛЬНОЇ ГІПЕРТЕНЗІЇ ПРЕПАРАТАМИ 1-ГО РЯДУ ТА СТАН СИСТЕМИ ПЛАЗМОВОГО ГЕМОСТАЗУ

Коломоєць М. Ю., Шоріков Є. І., Шорікова Д. В.

Державна наукова установа «Науково-практичний центр профілактичної та клінічної медицини» Державного управління справами (Київ), Буковинський державний медичний університет (Чернівці)

Останнім часом в клінічну практику впроваджуються один за одним низка антигіпертензивних препаратів. Більшість з них, переважно оригінальні препарати, які пройшли багатоцентрові контрольовані дослідження, на базі яких розробляються безпечні і надійні технології лікування. За відносно короткий час вдалося розробити нову концепцію лікування, засновану на засадах доказової медицини. **Мета** дослідження полягає в оцінці ефективності впливу антагоніста кальцію лерканідипіну та β -адреноблокатора бісопрололу щодо рівня протеїну С, фібриногену, потенційної активності плазміногену. **Матеріал та методи.** З метою вивчення ефективності антигіпертензивної терапії були сформовані дві групи з 43 хворих на гіпертонічну хворобу II ступеня (ГХ II), які не мали достовірної різниці за віковим та статевим розподілом – Бісопролол отримували 27 хворих, Лерканідипін – 16). Оцінка ефективності лікування проводилась з використанням програмного пакету EpiInfo 2007, версія 3.4.1, урахуванням наслідків лікування, відношення шансів (ВШ) препаратів, з розрахунком довірчих інтервалів та критерію достовірності. **Результати.** Абсолютний терапевтичний ефект впливу на активність протеїну С був вищим у Лерканідипіну (85,7%) відносно Бісопрололу (61,3%), з терапевтичною користю 24,4%, відносним терапевтичним ефектом та відношенням шансів відповідно 0,72 та 0,26 ($p=0,1$). При порівнянні терапевтичної вірогідності впливу препаратів на активність XIII фактора було встановлено більшу величину абсолютного терапевтичного ефекту для бісопрололу (73,9%) в порівнянні з Лерканідипіном (46,2%) та терапевтичною користю першого 27,7%. Відносний терапевтичний ефект та відношення шансів також були вірогідними на користь Бісопрололу ($p<0,05$). Абсолютний терапевтичний ефект Лерканідипіну відносно рівня фібриногену переважав відповідний ефект Бісопрололу, з терапевтичною користю Лерканідипіну 4,7% та певною перевагою відносного терапевтичного ефекту та відношення шансів щодо останнього. Відносно потенційної активності плазміногену (ПАП) було встановлено більшу терапевтичну ефективність Бісопрололу має більшу щодо впливу в порівнянні з Лерканідипіном, з терапевтичною користю 21,1%.

Висновки. Встановлено високу клінічну ефективність за впливом на антикоагулянтний потенціал плазми як Бісопрололу так і Лерканідипіну, з різницею впливів на користь Лерканідипіну щодо рівня протеїну С, фібриногену та Бісопрололу щодо впливу на потенційну активність плазміногену та активності XII фактору. Дослідження слід продовжити у напрямку вивчення інших плейотропних властивостей Бісопрололу та Лерканідипіну, зокрема цікавим є питання щодо механізмів їх впливу на судинно-тромбоцитарний гемостаз.